

den høitærede Premierminister, som forekom mig ikke at stemme med denne Erklæring; jeg haaber, at det Svar, som vil blive givet paa Forespørgslen, vil aldeles berolige de Tvivl og nedslaae den Frygt, som kan være opstaaet hos Flere ved den ærede Premierministers Udtalelser.

Premierministeren: Det Svar, jeg paa Statsraadets Begne har at give, er: „Af det Rigsdagen forelagte Udkast til Forandringer i Danmarks Riges Grundlov fremgaae Ministeriets Anskuelser om, hvorledes de Forandringer i bemeldte Grundlov, som Fællesforfatningens Gjennemførelse udkræver, ville være at iværksætte. Til nogen yderligere Udtalelse kan Ministeriet ikke finde sig foranlediget“ (Hør! Hør!).

Ischærning: Turde jeg henlede den ærede Formands Opmærksomhed paa, at jeg ikke har hørt et eneste Ord af Svaret.

Lindberg: Maatte jeg foreslaae, at een af Secretairene oplæser Svaret, forinden Discussionen gaaer videre.

Finantsministeren: Med den høitærede Formands Tilladelse kan en af de Ministre, hvis Stemme er stærkere, gjerne oplæse Statsraadets Svar; det vil erindres, at det Svar, som blev givet af Ministeriet i 1852, og som har givet Anledning til Forespørgslen, paa lignende Maade blev oplæst, fordi man ved en Sag af den Besskaffenhed ansaae det rigtigst, forud at vedtage, hvorledes Svaret skulde være, for derved at gjøre det mindre afhængigt af tilfældige, mere eller mindre heldige mundtlige Udtalelser.

Statsraadets Svar, som jeg paa Premierministerens Begne skal oplæse, lyder saaledes: „Af det Rigsdagen forelagte Udkast til Forandringer i Danmarks Riges Grundlov fremgaae Ministeriets Anskuelser om, hvorledes de Forandringer i bemeldte Grundlov, som Fællesforfatningens Gjennemførelse udkræver, ville være at iværksætte. Til nogen yderligere Udtalelse kan Ministeriet ikke finde sig foranlediget“.

Monrad: Turde jeg udbede mig af den ærede Premierminister et Ja eller et Nei, blot et simpelt Ja eller Nei?

Premierministeren: Hvorpaa?

Monrad: Paa det Spørgsmaal: Om Ministeriet fastholder den Erklæring, som af Statsraadet blev afgiven den 13de Februar 1852.

Premierministeren: Svaret er jo allerede givet, og det behøver ingen nærmere Forklaring.

Monrad: Jeg udbeder mig et Ja eller et Nei af den ærede Premierminister.

Premierministeren: Det er i det nu oplæste Svar udtryffeligt tilføjet: „at Ministeriet ikke finder sig foranlediget til nogen yderligere Forklaring“.

Monrad: Det ærede Ministeriums Svar paa min Forespørgsel er intet klart og bestemt Svar. (Hør! Hør!) I og for sig vilde det efter min Mening være tilstrækkeligt, da Forelæggelsen af Udkastet til Forandringer i Grundloven er i Overensstemmelse med den i sin Tid afgivne Erklæring; men den ærede Premierminister har senere brugt Uttringer, der ere i Strid med Erklæringen af 13de Februar 1852. (Hør! Hør!) Disse Uttringer gaae ud paa, at man vilde forsøge, om man kunde blive enig med Rigsdagen; men, hvis man ikke kunde blive enig, da vilde man bruge Forbeholdet i Grundloven. Det Svar, vi idag have faaet: at Regjeringens Anskuelser fremgaae af Udkastets Forelæggelse, er altsaa uklart og vildledende, naar man dertil søier den ærede Premierministers Udtalelse. Den ærede Premierministers Udtalelse gjør Betydningen af Forelæggelsen tvivlsom, den stiller Forelæggelsen hen som Noget, der var skeet af en sær Maade. Man vil prøve paa at blive enig med Rigsdagen, og, hvis man ikke kan blive enig, da troer man sig berettiget til at bruge det i Grundloven tagne Forbehold, det har den ærede Premierminister gjentagne Gange udtalt. Jeg har vel ikke troet, at dette virkelig laa i den ærede Premierministers Ord, eller at Forelæggelsen af Udkastet taber sin Betydning ved den Forklaring, som den ærede Premierminister har givet deraf; men det stiller sig dog tvivlsomt. Det er lige overfor denne Tvivl, at jeg endnu engang udbeder mig et Ja